

kraft. For det taaler den inte. Det sagde jeg Dem vistnok ogsaa sidst. Vi danske Mænd med vores udspilede Melgrøds- og Vandsuppemaver, vi duer inte til Nutidens Hastværk. Det er med os ligesom med Bønderhestene, de kan være gode nok til det gammeldags, jevne Luntetrav med daskende Haler; i et Kapløb knækker de sgu sammen. Det er inte længere Skulderbredden, der gør'et, Højstærede! Eller et Par velformede Laarmuskler. Det er Jern i Blodet og Fosfor i Hjernen, det nutildags kommer an paa. Og saa Nerver, der inte ligger begravede i overflødigt Fedt, kære! — Som sagt, la vær' med og stol for meget paa Deres Konstitution. Den er inte til og jave med.“

„Da har jeg netop i Øjeblikket al min Arbejdskraft behov,“ sagde Per og bad Professoren om at give ham Anvisning paa de Styrkningsmidler, han under disse Forhold ansaae for de bedste for ham.

Men Lægen rystede melankolsk paa Hovedet.

„Styrkningsmidler? Jeg kender ingen.“

„Da jeg sidst talte med Dem“ — vedblev Per — „tilraadede De mig kolde Styrtebade, Gymnastik, i det hele en Hærdningskur!“

„Naa ja, noget skal man jo sige. Og skade kan den Slags vel heller inte. Men det vilde unægtelig have været betydelig bedre for Dem, om det var Deres ærede Bedste- og Oldefædre, jeg kunde have ordineret en saadan Kur. For det er dog vores salig Henfarnes tykke Dynner og gennemsvedte Uldtrøjer og den fra Fædrene nedarvede Sødsuppe og Tobaksfimsen og det hele Fromhedsliv i Studerekammeret, der nu hævner sig paa os. De er naturligvis Præstesøn, ikke sandt? Jeg slutter af Navnet, kan De vide. Og jeg kender af personlig Erfaring Menuerne i vore idylliske, børnerige Præstegaarde, hvor Bordbønnen gerne maa gøre Fyldest for en solid Kødret. — Har De forresten taget de Styrtebade nogenlunde regelmæssigt?“

Per svarede, at han i den senere Tid havde levet under Forhold, der havde vanskeliggjort en planmæssig Afhærdning.

„Sig heller, at De inte har Smag for en saadan kold Vask. Og det er meget forstaaeligt. Den er langt fra behagelig, naar man